

Legenda motokrosu z Blatova

Zvuk burácejících motorek a „vůně“ výfukových plynů se staly osudem legendy československého a později českého motokrosu. A protože u nás žije spousta výrazných osobností, kde jinde bych našel pana Petra Kováře než v Újezdě, na Blatově. Povídali jsme si o jeho úspěšné kariéře.

Petře, jaké byly tvé první kroky k budoucí kariéře reprezentanta?

Pocházím z Dlouhé Loučky, kousek od Šternberka a život na venkově více nahrává sportům, jako je třeba fotbal nebo motokros. Navíc táta na motorkách závodil, takže bych řekl, že jsem se s celoživotním nadšením pro motoriky už narodil a i v příznivém prostředí vyrůstal.

Takže jsi na motorce seděl už v dupačkách?

To ne, ale bylo to už asi v 5 letech s tátou. Ovšem k motokrosu jsem se propracoval přes kolo, které později vystřídalo to krosové a pak přišel na řadu oblíbený Pionýr (pozn. motocykl do 50 ccm). Od 14 let přišlo „angažmá“ v Dukle Olomouc, kde byla druhá garnitura reprezentantů a já se jako nadějný závodník umísťoval na bednách. Bez podpory rodiny by to ale nešlo. Táta se mi staral o motorku a já se věnoval studiu a závodění.

A zde si tě všimli trenéři Dukly Praha?

Ano, důležité byly moje výsledky během působení v Dukle Olomouc. Mými vzory byly motokrosové esa jako Falta, Churavý, Velký, Baborovský - mým snem bylo dostat se právě sem. Pražská Dukla tvořila základ reprezentace a otevírala se přes ni možnost závodit v zahraničí, jak se tehdy říkalo „na západě“. Postupně se v ní začala formovat nástupnická generace mých vzorů a já byl toho součástí.

Takže přišly i velké závody?

Přišly. Dnes to zní divně, ale tehdy jsem si nesmírně vážil závodu o Pohár míru a přátelství, který jsem 2x vyhrál (1979, 1981 motocykl ČZ). Byl to jeden z nejdůležitějších závodů u nás. Od sezony 1984 jsem začal závodit v MS na Kawasaki a hned se dostavily i nadějně výsledky - 4. místo v MS družstev v Dalečíně (1984). V roce 1985 jsem na mistrovství světa třídy 125 ccm ve Sverepci vybojoval cenné stříbro a rok poté v Dalečíně (4. místo) mi těsně unikly stupně vítězů. Následující sezona 1987 byla moje vůbec nejlepší - nejprve jsem obsadil 3. místo na MS v Holících a celkově jsem v světovém šampionátu prestižní třídy 125 ccm skončil osmý! No a tento výsledek nebyl u nás dodnes překonán. Závody MS, později i v jiných kubaturách, jsem jezdil dohromady 15 let.

A taky jsi získal několik titulů mistra republiky.

To je pravda, celkem 15 a nejspíše bych dosáhl i na další, ale po revoluci jsem začal jezdit sám na sebe a více soutěžit v zahraničí. Tenkrát, když se jezdec „venku“ kvalifikoval do závodu, dostal třeba 1000 marek. To byly pěkné peníze, navíc se ještě braly zajímavé prémie za umístění. Časem jsem si proto mohl dovolit přejít od doprovodné začarované AVIE k Mercedesu a postupně své zázemí zlepšovat.

Takže jsi odešel z Dukly Praha?

Hned po převratu a výhodou bylo, že se mnou mohla jezdit na závody i moje žena. V zahraničí jsem měl dobré jméno a o můj start byl velký zájem - měl jsem proto

i svého manažera, který mi hlavně v halových motokrosech v Německu, Švýcarsku, Rakousku či Maďarsku domlouval startovné.

Vraťme se ještě do období v Dukle. Na čem si jezdil?

Při nástupu do Dukly (1981) jsem dostal motorku ČZ po Jiřím Churavém, ale všichni jsme tehdy věděli, že už závodíme v podstatě na „šrotech“, které nemohou světu konkurovat. K novým strojům nám pomohly dvě věci. V roce 1983 ředitel ČZ odvážně oznámil, že továrna odstupuje od zabezpečení reprezentace. Nebyla už schopna konkurovat. A další rok trenér sovětské reprezentace, která na tom byla podobně, u nich odvážně prosadil myšlenku, že není důležité, na čem se jezdí, ale jaká se hraje po závodě hymna. Výsledkem bylo, že oni začali závodit na strojích KTM a my po roce na Kawasaki.

Realita doby, která ale dnes vypadá jako groteska.

To jo. Navíc na nákupy Kawasaki pro reprezentaci nebyly tehdy devizy. Proto se motorky složitě obstarávaly výměnou za pneumatiky Barum, které měly ve světě dobré jméno.

Pak ale v závěru úspěšné kariéry přišlo vážné zranění...

K tomu došlo v roce 1995. Proháněli mě již o dost mladší jezdci, toužící po mém skalpu. Zariskoval jsem víc, než jsem měl, spadl jsem a odnesl si tříštivou zlomeninu stehenní kosti. Během dlouhého léčení jsem díky tomu ale napsal knížku „Motokros, můj život“ se zážitky ze závodění, kterou bych jinak asi nenapsal.

Tím odstartovala tvá nová manažerská role v týmu Orion Racing?

Rok po zranění jsem dostal nabídku od velkého příznivce motokrosu pana Buksy z Ostravy starat se o jeho soutěžní tým. Potom přišel na řadu Orion, kde jsem již manažerem 21. sezónu. Pro Orion jsem ještě vybojoval dva tituly ve veteránech, týmem prošlo hodně mladých jezdců, včetně mistrů republiky a máme asi 20 titulů v různých kategoriích. A taky se ze mě stal tiskový mluvčí týmu, 15 let komentuji závody mistrovství republiky i světa (Locket) a sháním sponzory. Takže práce mám dost.

Petře díky za rozhovor a ať se daří tobě i Orionu.

Taky děkuji.

Petr Duchek



Petr Kovář (59) žije dvě desítky let v Újezdě, vychoval dva syny a má ještě jednu vášeň - donedávna hrával Hanspaulskou ligu nebo kopal za starou gardu Újezda. Fotbal i motorky jej provázely celý život.